

fra Universitetet, som have viist i deres Liv, at de have tilegnet sig Videnskabens Resultater, som have bragt disse videre, og saaledes fuldstændig have viist, at der ved vor Høifstole lever en ganske anden Mand end den, det ærede Medlem tillod sig at omtale. Naar det ærede Medlem omtalte Universitetet som en Antikvitæt, fordi dets Bygninger — og det var det eneste Bevis, som det ærede Medlem anførte — ikke ere sammenhængende og kunne afgive Plads til nye Videnskaber, der udvikle sig, saa kan det i mange Henseender være heldigt, at de udvikle sig hver for sig; derfor blive de andre Videnskaber ikke nogen Antikvitæt. Det er en fuldstændig Mangel paa Logik, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i. Om en næriere Sammensmeltning mellem Universitetet og polyteknisk Lærestanstalt og Landbohøjskolen er ønskelig eller ikke, er et Spørgsmaal for sig; der kan maaske anføres gode Grunde derfor og gode Grunde derimod, men at den Udvikling, de have faaet i den Retning, ingenlunde har den Betydning, som det ærede Medlem vilde tillægge dem, tror jeg er fuldstændig klart. Desuden har der netop været arbeidet paa i en vis Henseende at bringe en større Samvirken tilstede mellem den polytekniske Lærestanstalt og Universitetet, siden den polytekniske Lærestanstalt har udfoldet sig til den blomstrende Tilstand, hvori den nu er. Der er Professorer, som ere begge Steder; de, der studere ved Universitetet, ere henvisne til at høre Forelæsninger ved polyteknisk Lærestanstalt, men det er dog en ganske anden Forbindelse, end naar man lagde den polytekniske Lærestaltis Bygninger ind i Universitetets Gaard. Særligt skal jeg ikke indlade mig paa Sagen; det ærede Medlem antydede, hvad der jo vistnok er klart for os Alle, nemlig den Skjæbne, der venter dette Lovforslag. Naar de Herrer saaledes finde det rigtigt at tilfidesætte Hensynet til berettigede Interesser, til Udviklingen af Instituter, hvis Udvikling de selv erklære for nødvendig — naar de tilfidesætte dem af politiske Grunde eller af Mistillid til Ministeriet, saa er der jo for os egentlig Intet at gjøre. De Herrer gjøre os Arbeidet saare let, vi have jo Intet at bestille under denne Situation, vi kunne ikke deltagende med de Herrer i den hele Udvikling, de fremstille, og det at forsvare et Lovforslag, som i Forveien er dømt, er virkelig kun et Komedie-spil, der vistnok ikke kan tiltale Nogen. Jeg skal derfor aldeles ikke indlade mig paa dette Lovforslag, men jeg vil kun udtale, at, hvis de Herrer paa denne Maade ville bevise, at deres Fremtræden er ledet af Besindighed og Maadehold, saaledes som de ved den forrige Sags Diskussion udtalte, saa maa jeg tilstaa, at jeg deri finder en ganske modsat Fremgangsmaade.

Th. Nielsen: Jeg synes dog, det er lovlig stivt, naar det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, talte om at tilfidesætte berettigede

Interesser. Ere ikke alle de Bygninger til de store Samlinger her i Hovedstaden, hvoraf endog adskillige ere komne tilveie i de sidste Aar, en levende Protest mod, hvad det ærede Medlem fremførte? Har ikke den Del af Repræsentationen, til hvilken jeg slutter mig, uagtet vi mange Gange have havt Grund til at have Mistillid til Styrelsen, alligevel med stor Opoffrelse bevilget rigelige og runde Summer? At det ærede Medlem kan finde, at Alt, hvad den høitærede Minister siger og gjør i disse Sager, er rigtigt, og at han er tilfreds med den Undersøgelse, der har fundet Sted, og at det ærede Medlem for Lemvig (Naberg) kan finde det Samme, er naturligtvis i sin Orden, de have en Minister, paa hvem de stole, men det er ikke Tilfældet med os Andre. Dette tror jeg at burde sige for at tilbagevise det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix), hvem jeg skal minde om, at han sagde, at jeg igaar havde holdt et voldsomt Foredrag, idet jeg, baade hvad Indholdet og Formen angaar, vil bede det ærede Medlem om at fremkomme med Bevis derfor. — Jeg skal nu vende mig til den høitærede Minister, og jeg vil da sige om hans Foredrag, at det forekom mig netop at være af en noget løs Art; der var ikke det Mindste i hans Foredrag, som jeg antog behøvede at imødegaa, fordi det ikke deri var Andet end, hvad der staaer i Motiverne. Jeg undlod med Forsæt første Gang, jeg havde Ordet, at tiltraade Thinget enten at gjøre det One eller det Andet, fordi jeg netop vilde høre, om den høitærede Minister eller hans Meningsfæller maatte have nogen særlig Begrundelse at fremføre, som kunde have en overbevisende Kraft, men en saadan er ikke fremkommet. Den høitærede Minister omtalte, at jeg var uberettiget til at sige om Bestyrelsen, at den ikke gjorde Alt af varm Interesse netop for denne Anstalt, men lad Ministeren bevise, at jeg har sagt det, det er en Beskyldning af den Art, som jeg tilbageviser. Jeg har kun sagt, at, naar man staaer midt inde i Noget, saa kan det ske, at den, som staaer i det, kan se Tingene fra et noget ensidigt Standpunkt, uden at han selv kan gjøre for det, men det er noget ganske Andet end at tale om, at man skulde lade sig lede af egen Interesse. Jeg beder derfor den høitærede Minister — jeg kan tænke, at det er Noget af det, der skal bruges — at fremkomme med Bevis for, at jeg i saa Henseende har sagt Noget. Særligt skal jeg ikke indlade mig at gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at selve Bestyrelsen og den Kommission, der er bleven nedsat, ingenlunde have været saa enige. Der er i selve Kommissionen meget dygtige Mænd, der i varm Interesse og videnskabelig Indsigt ingenlunde staa tilbage for dem, som ønske en Flytning ud i botanisk Have, der særlig have udtalt, at de helst vilde blive, hvor de vare, forudsat, at de til